

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

12 noiembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Petru Ursache,

judcători – Ghenadie Nicolaev și Vladimir Timofti,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Vasile Pruteanu în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2014 și sentinței Judecătorei Călărași din 31 martie 2004, în cauza penală privindu-l pe

Soloțchii Vasile Iacob, născut la 16 mai 1963, originar și domiciliat în s. Sadova, r-nul Călărași.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță:

1). 05.11.1996 - 04.03.1997;

2) 29.05.1998 - 31.03.2004 rejudecarea cauzei;

Instanța de apel:

1). 21.05.1997 - 15.04.1998 dispusă rejudecarea;

2). 07.04.2014 - 11.06.2014;

Instanța de recurs: 01.10.2014 - 12.11.2014.

C O N S T A T Ă:

1. Prin sentința Judecătorei Călărași din 04 martie 1997, Soloțchii V. a fost recunoscut vinovat și condamnat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 119 alin. (3) Cod penal (red. 1961), la 9 ani închisoare fără confiscarea averii și cu suspendarea executării pedepsei, în baza art. 43 Cod penal, pe un termen de 4 ani.

Măsura preventivă, aplicată lui Soloțchii V. a fost modificată în declarația de nepărăsire a localității, eliberîndu-l de sub strajă din sala de ședințe.

Prin aceeași sentință au fost condamnați și Aroma R. și Rusnac I. în privința cărora hotărîrea nu se contestă.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, cu dispunerea încasării de la inculpații Soloțchii V., Aroma R. și Rusnac I., a sumei de 6 480 lei în beneficiul lui S.A. „Sadova”.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond, *în fapt*, a constatat că Soloțchii V. la 1 septembrie 1996, aproximativ pe la ora 01.00, fiind în stare de ebrietate, în urma înțelegerii prealabile cu Rusnac I., Aroma R. și încă patru persoane neidentificate de anchetă, repartizând rolurile fiecăruia, în scopul sustragerii bunurilor materiale din avutul proprietarului și pătrunzând în sediul fermei de porci a S.A. "Sadova" din r-nul Călărași, fiind înarmați cu un pistol de gaz și cu bastoane de cauciuc, Rusnac I., Aroma R. și încă patru persoane neidentificate de anchetă au intrat în camera paznicului și au început să-l lovească cu bastoanele, pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului. După care, Soloțchii V. a plecat să aducă mașina mai aproape de fermă pentru a încărca porcii. Între timp, paznicul Dodon G. apărându-se l-a lovit pe Arama R. și acesta s-a izbit de perete, după care a ieșit afară să se liniștească, apoi a revenit în încăpere și i-a aplicat paznicului o lovitură după cap cu pistolul pe care îl avea asupra sa. În urma maltratării paznicului, de către inculpați, acestuia i-au fost cauzate leziuni corporale grave, soldate cu decesul victimei.

În continuare, Aroma R., a ieșit afară și a ajutat celorlalte persoane să încarce porcii în remorca atașată la mașina de model Gazeli cu n/î CDE-308, la volanul căreia se afla Soloțchii V., apoi au plecat pe la casele lor, în total fiind sustrași 4 porci, cu prețul de 12 lei pentru un kg de carne, greutatea fiecărui porc fiind în mediu de 150 kg și astfel cauzându-i întreprinderii respective un prejudiciu considerabil în sumă totală de 7200 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmate de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului Soloțchii V. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 119 alin. (3) Cod penal (red. 1961), *furtul săvârșit în urma înțelegerii prealabile de către un grup de persoane, cu pătrundere în loc pentru depozitare, cauzându-i o daună considerabilă păgubașului*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Soloțchii V. să fie condamnat în baza art. 121 Cod penal (red. 1961), la pedeapsa maximă prevăzută de acest articol. La fel, apel a declarat și inculpatul R. Aroma.

4. Prin decizia Colegiului penal al Tribunalului Chișinău din 15 aprilie 1998, a fost admis apelul declarat de procuror și inculpatul Aroma R., a fost casată sentința instanței de fond, cu trimiterea cauzei la rejudecare din motivul că nu a fost rezolvat fondul cauzei, s-a făcut o reîncadrare greșită a acțiunilor criminale ale inculpaților Rusnac I. și Soloțchii V. și în privința inculpaților Aroma R. și Soloțchii V. a fost aplicată o pedeapsă prea blândă.

5. Rejudecând cauza, prin sentința Judecătoriei Călărași din 31 martie 2004, Soloțchii V. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor materiale să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

De asemenea, s-a dispus încasarea de la Soloțchii V., în beneficiul statului a sumei de 300 lei, cheltuieli de remunerare a muncii avocatului Gîrșcan V., care i-a reprezentat interesele.

6. Sentința nominalizată a fost atacată cu apel de către avocatul Pruteanu V. în interesele inculpatului Soloțchii V., solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care acțiunile inculpatului să fie încadrate în prevederile art.186 alin.(2) Cod penal, cu aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse non-privative de libertate.

În argumentarea celor solicitate, avocatul Pruteanu V. a indicat că în cadrul urmăririi penale inculpatul Soloțchii V. a recunoscut vina sa de săvîrșirea infracțiunii de furt, menționînd că a avut intenția de a-l lega pe paznic și nu de a-l bate sau omorî, el în acel moment fiind în mașină, iar despre faptul că paznicul a fost bătut și omorît a aflat doar de la rudele acestuia, a doua zi. Dînsul a depus asemenea declarații și în ședința de judecată din 26.02.1997, însă, instanța de fond fără a-l audia pe Arama R., Rusnac I., Pavalachi, Negară F., a pus la baza sentinței de condamnare declarațiile acestora, cu toate că Arama R. în ședința de judecată a declarat că Soloțchii V. nu a văzut la ultimii bastoanele și pistolul de gaz. De asemenea, Rusnac I. a declarat că se afla lîngă mașină împreună cu Soloțchii V. el nu a știut că în local se afla și paznicul, nici Soloțchii V. nu știa despre acest fapt, iar la o nouă examinare a cauzei Arama R. a declarat că i-a spus lui Soloțchii V. să cheme paznicul afară.

Prin urmare, apărarea a opinat că în cadrul urmăririi penale nu au fost efectuate acțiuni de confruntare dintre inculpat și alte persoane, iar declarațiile acestora au fost puse la baza sentinței de condamnare, fără a se înlătura divergențele existente între ele.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2014, apelul avocatului Pruteanu V. declarat în interesele lui Soloțchii V. a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței Judecătoriei Călărași din 31 martie 2004 în privința inculpatului.

8. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că, starea de fapt și de drept reținută de către instanța de fond este în concordanță cu circumstanțele stabilite și probele administrate și expuse în cuprinsul hotărîrii atacate.

Reieșind din materialele cauzei, instanța de apel a ajuns la concluzia că instanța de fond, cercetînd totalitatea probelor administrate de către organul de urmărire penală și recunoscute de către inculpat, corect și legal a încadrat acțiunile lui Soloțchii V. în baza art.188 alin. (2), lit. b), d), e), f) Cod penal.

În atare mod, instanța de apel a considerat că instanța de fond corect a conchis ca fiind demonstrată incontestabil vinovăția lui Soloțchii V. de comiterea atacului tîlhăresc săvîrșit în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața persoanei agresate, în urma înțelegerii prealabile, de către un grup de persoane,

prin pătrundere în încăpere, cu aplicarea armei, cu cauzarea de leziuni grave și cauzarea de daune în proporții considerabile.

Argumentele apelantului precum că inculpatul Soloțchii V. a dat declarații diferite la urmărirea penală, iar în instanța de fond le-a schimbat sunt contrare actelor cauzei și nu corespund realității, întrucât reieșind din declarațiile acestuia, cât și din declarațiile complicilor inculpatului, instanța de apel a stabilit că acesta a fost persoana care nemijlocit a participat la atacul tâlhăresc comis, iar declarațiile lui în instanța de apel precum că el nu cunoștea despre faptul că complicii aveau la ei pistol de gaz și bastoane de cauciuc, le-a apreciat drept o metodă de autoapărare în vederea eschivării de la pedeapsa penală ce i se cuvine pentru cele comise.

Instanța de apel a respins și cele invocate de apărător precum că instanța de fond fără a audia pe Arama R., Rusnac I., Pavalchi, Negară și Fărîmă, a pus la baza sentinței de condamnare declarațiile acestora, întrucât așa cum rezultă din materialele dosarului aceștia au fost audiați atât în cadrul urmăririi penale în cauza deferită judecătii, cât și pe cauza în baza căreia dînșii au fost condamnați de către judecătoria Călărași din 26.04.2000.

Faptul că în cadrul urmăririi penale nu au fost efectuate careva acțiuni de confruntare dintre Soloțchii V. și alți participanți la proces, instanța a considerat că chestiunea dată ține de aprecierea organului de urmărire penală, or, acțiunea de confruntare nu are un caracter obligatoriu de drept fiind necesară în cazuri discret stabilite, iar faptul că organul de urmărire penală nu a efectuat acțiunea nominalizată, constituie doar un argument că vina inculpatului Soloțchii V. a fost deja demonstrată prin probele administrate, acestea fiind destule pentru susținerea învinuirii înaintate, părere de altfel, pe care instanța de apel o consideră corectă și justă.

Astfel, la capitolul dat, instanța a conchis că lipsesc careva împrejurări care ar impune prin sine intervenirea în sentința contestată prin casarea acesteia, inclusiv și din oficiu.

Cu referire la pedeapsa aplicată inculpatului, în opinia Colegiului penal instanța de fond just și echitabil a statuat că în privința inculpatului Soloțchii V. urmează a fi aplicată sancțiunea penală, sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani, aceasta din urmă, fiind justă, echitabilă și proporțională faptei comise.

9. Nefiind de acord cu hotărîrea pronunțată de instanța de apel, avocatul Pruteanu V. reprezentînd interesele inculpatului Soloțchii V., a atacat-o cu recurs ordinar, prin care solicită casarea deciziei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri prin care acțiunile lui Soloțchii V. să fie încadrate în prevederile art. 186 alin. (2) Cod penal, cu aplicarea în privința acestuia a unei pedepse non-privative de libertate.

În vederea susținerii poziției invocate, recurentul specifică că, fapta constatată de instanțe ca comisă de Soloțchii V., este nu altceva decît o învinuire incompletă, care i-a fost înaintată inculpatului de organul de urmărire penală și care este în contradicție cu

materialele cauzei, fiind formulată cu derogări de la cerințele Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 19.06.2006 privind sentința judecătorească.

Apărarea consideră că nici la urmărirea penală și nici în cadrul cercetării judecătorești, acuzarea nu a prezentat probe pertinente și concludente, care ar demonstra săvârșirea de către inculpatul a infracțiunii ce i se impută.

Recurentul a specificat că la baza condamnării inculpatului, instanțele au pus declarațiile lui Arama P. și Rusnac I., care nu au fost apreciate la justa valoare, ele conținând divergențe esențiale, iar orice dubiu în probarea învinuirii urmează a fi interpretat în favoarea inculpatului.

În continuare, în textul recursului avocatul a descris amănunțit conținutul declarațiilor date de condamnați la diferite etape ale procesului penal și a enunțat că circumstanțele respective denotă faptul că la urmărirea penală nu au fost efectuate confruntări între inculpat și alte persoane, declarațiile cărora au fost date citirii în cadrul ședințelor de judecată și care, totuși, au fost puse la baza condamnării lui Soloșchii V., în baza art. 188 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal, ceea ce prezumă că instanțele au încălcat flagrant prevederile legii procesual-penale în acest aspect.

De asemenea, în opinia recurentului decizia instanței de apel prezintă deficiențe sub aspectul motivării, ea nesatisfăcând exigențele stipulate în art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, care prevăd că decizia trebuie să cuprindă printre altele și motivele de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului inculpatului. Însă, din cuprinsul deciziei se deduce că instanța de apel nu a apreciat, din punct de vedere al utilității și veridicității probele prezentate în sprijinul apărării.

Fiind în prezența erorilor judiciare comise de instanța de apel, se constată că în procesul de judecată în cauza respectivă, a fost încălcat art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului, care garantează oricărei persoane dreptul la un proces echitabil.

Totodată, s-a menționat că așa cum rezultă din jurisprudența Curții Europene, într-o formulare de sinteză se arată că prin art. 6§1, combinat cu §3 din același articol, au fost stabilite elementele esențiale ale unui proces echitabil, marcat, în special, de importanța atribuită aparențelor și de sensibilizarea crescândă a opiniei publice cu privire la garanțiile unei bune justiții (*a se vedea decizia CtEDO din 30.10.1991 în cauza Rogers contra Belgiei, paragr.24*), unde Curtea Europeană în mai multe rânduri a sancționat unele state pentru faptul că „*instanțele judecătorești naționale au pronunțat hotărîri insuficient motivate*”.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală.

10. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat de apărătorul inculpatului menționând că acesta urmează a fi respins, ca inadmisibil, deoarece recurentul nu invocă nici un temei din cele prevăzute de art. 427 Cod

procedură penală, însă solicită reaprecierea probelor, cu reîncadrarea juridică a faptelor comise de inculpat, iar un asemenea temei nu se regăsește în prevederile normei sus menționate.

11. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, pentru următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărîrile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului ordinar declarat de partea apărării se conchide că recurentul invocă ca temei de drept pct. 6) și 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală. Pct. 6) menționat, prevede că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Pct. 12) poate fi invocat de recurent în cazul în care se constată că la judecarea cauzei a fost admisă de către instanțele ierarhic inferioare eroarea de drept - cînd faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Deci, apărătorul consideră că instanța de apel nu și-a argumentat corespunzător soluția sa privitor la condamnarea inculpatului în baza art. 188 Cod penal, încălcînd astfel exigențele art. 6 din Convenția Europeană, adică dreptul la un proces echitabil al părții și pct. 6 din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală.

Cu referire la cele invocate de recurent, reieșind din aceeași jurisprudență constantă a Curții Europene, Colegiul penal menționează că motivarea hotărîrii este un proces de analiza și sinteza a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărîrii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de fond și cea de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat

corect ca aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza art. 188 alin. (2) lit. b), d), e) și f) Cod penal.

În continuare, în probarea alegațiilor invocate, recurentul a descris în conținutul recursului declarat un șir de probe, care în opinia dînsului nu au fost apreciate de instanțe la justa valoare.

Însă, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiturile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de partea apărării, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate.

La fel, instanța de recurs reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungînd la concluzia corectă că sentința atacată este legală și întemeiată, iar la adoptarea sentinței instanța de fond a dat o apreciere justă probelor administrate și corect a ajuns la concluzia expusă în pct. 7 al prezentei decizii.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

În același context, în vederea respingerii argumentelor recursului invocate de avocat privitor la chestiunea de apreciere a probelor, instanța de recurs amintește că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decît cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel. Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faplice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel, corectitudinea condamnării inculpatului Solotchii V. privind învinuirea imputată acestuia prin rechizitoriu.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiturilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Totodată, Colegiul penal pe această linie de considerente specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente

ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal verificând materialele dosarului specifică că, judecând apelul, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă de menținere a sentinței prin care s-a dispus condamnarea inculpatului în baza art. 188 alin. (2) lit. b), d), e) și f) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-au stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit atacul tâlhăresc în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

Cu privire la criticele apărătorului precum că instanțele au examinat unilateral probatoriul administrat și au pus la baza condamnării inculpatului declarațiile lui Arama R. și Rusnac I., Colegiul penal reține că aceste critici sunt vădit neîntemeiate, menționînd că, în speță, au fost administrate și alte probe suficiente care dovedesc incontestabil vinovăția lui Soloțchii V. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) Cod penal, și anume, aceasta se conchide din: declarațiile lui Soloțchii V., fiind audiat în calitate de bănuț, date la urmărirea penală în prezența avocatului Vizitiu B. și potrivit cărora acesta a recunoscut parțial vina, relatînd că: „*eu le-am spus că este o fermă de porci la Sadova, r-nul Călărași... Pot spune că la mine în mașină era un pistol cu gaze și un baston de cauciuc.... Toți am ajuns la concluzia că paznicul să fie legat.*” (vol. 1, f.d. 105-107)

De asemenea, vinovăția acestuia a fost statuată de instanțele ierarhic inferioare și reieșind din următoarele probe puse la baza condamnării inculpatului:

- procesul-verbal de cercetarea și examinare la fața locului, întocmit cu participarea lui Soloțchii V., care în cadrul efectuării acestei acțiuni procesuale a recunoscut fapta incriminată explicînd amănunțit cum au tăiat porcii sustrași de la ferma din Sadova; (vol. 1, f.d. 26)

- procesul-verbal de percheziție; (vol. 1, f.d.29)

- procesul-verbal de predare benevolă a cărnii; (vol. 1, f.d.33-35)

- procesul-verbal de examinare a automobilului GAZ- 330210; (vol. 1, f.d.39)

- procesul-verbal de cercetare specială a accidentului de muncă mortal suferit de Gh. Dodon la data de 01 septembrie 1996, orele 1⁰⁰ la ferma de porci din s. Sadova. (vol. 1, f.d.102-104)

- procesul-verbal de audiere a învinuitului Soloțchii V.. (vol. 1, f.d. 174-176)

Față de cele ce preced, instanța de recurs reiterează că instanța de apel corect a dispus respingerea apelului declarat de avocat în interesele inculpatului apreciind

argumentele expuse în textul cererii de apel, drept nefondate, din motiv că probele nominalizate mai sus, cert dovedesc faptul că inculpatul, avînd o înțelegere prealabilă cu ceilalți coinalpați, repartizînd rolurile între ei, au comis infracțiunea prevăzută de art. 188 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal.

În continuare, referitor la aspectul legat de pretinsa eroare invocată de recurent prevăzută de pct. 12) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, adică situația cînd faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, Colegiul penal specifică că pentru o atare concluzie, trebuie să se țină seamă de fapta săvîrșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanța de fond și apel și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, înseamnă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Călăuzitoare în acest sens sunt și prevederile pct. 18 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție din 30.10.2009 „Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală”, potrivit căruia „... erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material”.

Însă, pentru o atare concluzie, trebuie să se țină seamă de fapta săvîrșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanțele ierarhic inferioare și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, înseamnă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Potrivit art.113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvîrșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Așadar, revenind la textul recursului, se conchide că, în esență, avocatul își focusează tactica apărării privitor la săvîrșirea de către inculpat a infracțiunii de furt, nu de tîlhărie, bazîndu-se pe faptul că organul de urmărire penală, nu a efectuat procedura de confruntare între Soloțchii V. și ceilalți coparticipanți la săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 Cod penal, întrucît în declarațiile acestora se constată divergențe, iar intenția inițială a inculpatului a fost de a săvîrși un furt nu un atac tîlhăresc. Asupra acestor alegații, expunem următoarele argumente.

În opinia Colegiului penal criticele recurentei referitor la încadrarea juridică greșită a acțiunilor lui Soloțchii V. în baza art. 188 Cod penal, nu sunt incidente în cazul supus judecării, din motivul că instanțele inferioare au făcut o analiză completă și obiectivă a tuturor probelor administrate la toate fazele procesului penal, stabilind corect vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii imputate, totodată, se reține că simpla invocare a pct. 12) de către recurent nu poate servi ca temei de casarea a unei hotărîri judecătorești, ci aceasta trebuie să fie urmată de o motivare corespunzătoare, specificîndu-se care elemente constitutive ale infracțiunii incriminate în baza art. 188

Cod penal lipsesc și din care motive faptele inculpatului trebuie recalificate din art. 188 în cele prevăzute de art. 186 Cod penal.

Tot aici, Colegiul penal specifică că nerecunoașterea vinovăției de către Soloțchii V. de cele imputate pe tot parcursul judecării cauzei și prezentarea declarațiilor în susținerea poziției precum că dînsul a avut intenția să săvîrșească infracțiunea de furt nu de tîlhărie, nu presupune și nu echivalează cu reîncadrarea faptelor sale din art. 188 în cele prevăzute de art. 186 Cod penal și cu stabilirea unei pedepse non-privative de libertate, așa cum pretinde apărătorul acestuia, întrucît aceasta este apreciată ca o tactică a apărării susținută pentru eschivarea de la răspunderea penală.

În esență, toate acestea conturează convingerea fermă a instanței de recurs că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunii imputate prin rechizitoriu și urmează să execute pedeapsa stabilită de instanța de fond, care ulterior a fost menținută și de instanța de apel, iar criticele aduse de apărătorul inculpatului privind nevinovăția acestuia de săvîrșirea atacului tîlhăresc se apreciază ca fiind vădit neîntemeiate.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis erorile de drept prevăzute în pct. 6) și 12) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, la care se face referință, deci, nu persistă temeieri de casare a soluției adoptate. Avînd în vedere considerentele expuse și raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar recursul declarat de avocatul Pruteanu V. în interesele inculpatului este inadmisibil.

12. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Vasile Pruteanu în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2014 și sentinței Judecătoriei Călărași din 31 martie 2004, în cauza penală privindu-l pe Soloțchii Vasile Iacob, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 03 decembrie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti